

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἑξῆς φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Η ΠΡΟΣΚΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

Ἡ κωμωδία, εἰς ἣν πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν παριστάμεθα ἀναυδοὶ θεαταί—ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πληρωμῇ δυστυχῶς ἀδρᾶ εἰσιτηρίου—καὶ ἥτις ἤρχισε διὰ τῶν διθυράμβων τοῦ Ἀφεντούλη καὶ τῶν πατριωτικῶν ἀγορεύσεων τοῦ Φρεαρίτου, κατέληξε διὰ τῶν τηλεγραφημάτων τοῦ Σούτσου καὶ τῶν πολυσυλλάβων ἐπιθετῶν τοῦ ἐπιστράτου κ. Παπαμιχαλοπούλου, τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ Ἐφημερίδι.

Κατέληξεν ὅπως καταλήγουσιν ὅλοι οἱ ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ταβουλάρη παριστανόμενοι κωμωδίαι. Ὁ Κουμουνδούρος ἤρᾳτο ἑμμανῶς τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας. Ἡ μήτηρ Τουρκία δὲν ἤθελε κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ συναινέσῃ εἰς τὸ συνοικέσιον. Ὁ Κουμουνδούρος ἐφρύαζε καὶ ἠπειλῆσε πῦρ καὶ σίδηρον, καὶ προητοιμάσθη εἰς ἀπαγωγὴν καὶ βιασμόν. Ἡ Τουρκία θυμωθεῖσα ἐμανδάλωσε τὰς θύρας καὶ τῷ εἶπε—Κόπιασε! Ὁ Κουμουνδούρος τὰ ἐχρειάσθη καὶ κατέφυγεν εἰς τοὺς προξεντάδες. Οἱ γείτονες, αἱ Δυνάμεις, παρενέβησαν. Εἶπαν εἰς τὴν Τουρκίαν ὅτι εἶνε καλὸς γαμβρὸς ὁ Κουμουνδούρος. Εἶπον εἰς τὸν Κουμουνδούρον ὅτι δὲν ἤμπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ τὰς δύο, Ἠπειρόν καὶ Θεσσαλίαν. Ἄς πάρῃ τὴν μίαν καὶ ἐν τέταρτον καὶ κανεὶς δὲν θὰ εὐρεθῇ νὰ τὸν κατηγορήσῃ ἐπὶ διγαμίᾳ. Ὁ Κουμουνδούρος συνήνεσε καὶ τὸ συνοικέσιον ἐτετέσθη. Παράνυμφοι ἦσαν τὸ Ἑθρικὸν Πνεῦμα, ἡ Ἐφημερίς καὶ ὁ Τηλέγραφος, οἵτινες ἐψάλον τὰ ἐπινίκια καὶ συνεχάρησαν τοὺς νεονύμφους. Κατελήφθη τὸ Δημαριὸν, κατελήφθη τὸ Ἐπάνω-Πέτα, κατελήφθη ἡ Ἄρτα, καὶ δὲν κατελήφθη ἡ Πόυντα, διότι οἱ Τούρκοι εἶχαν ἀπλωμένα τὰ ρουχὰ των καὶ οἱ ἰδικοὶ μας δὲν εἶχον ποῦ νὰ πατήσουν. Ἀνέφθησαν τινὰ κηρία εἰς τὰ Ὑπουργεῖα καὶ τὰ Ξενοδοχεῖα. Οἱ μάγαι ἐπώλησαν ἑκτακτὰ παραρτήματα. Ὁ κ. Παχὺς ἐρρίψε πυραύλους τινάς, ὁ δὲ κ. Ταβουλάρης παρέστησε πρὸς τιμὴν τῆς Ἄρτας, εὐτυχὲς λογιζόμενος κτλ.

Καὶ οὕτω ἡ κωμωδία ἐτελείωσε.

Plaudite, cives.

Τὸ Ἑλληνικὸν βασίλειον λοιπὸν, ὅπερ μέχρι τοῦ νῦν ἡρίθμει ἐν ἑκατομμύριον καὶ ἑξακοσίας χιλιάδας, ἀριθμεῖ τώρα δύο ἑκατομμύρια σωστὰ ἀνδραπόδων.

Ἡ Γεωγραφία σφάλλεται λέγουσα ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει κτηνοτροφίαν. Οὐδέποτε χώρα ἐξέθρεψε τόσα κτήνη, ὅσον ἡ σεβαστὴ πατρίς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Σαμοθράκη.

Τὸ ὑπήκουον τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, οὐδ' αὐτὸς ὁ Κυβέρος θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀναγάγῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν διπόδων. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος κατὰ τοῦτο εἶνε παρόμοιος πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῶν πανάρχαιων χρόνων. Βασιλεὺς βόσκων ποίμνια κτηνῶν.

Τὰ κτήνη ταῦτα κείρονται, ἀμέλγονται, σφάζονται ἀγογγύστως. Ἄν ἔχωσι τὴν φωνὴν, τὴν ἔχουσι μόνον ὅπως ἀποδεικνύουσιν ἡλικία διαφορὰ μεσολαβεῖ μεταξύ κτήνους καὶ λογικοῦ ὄντος. Ἄν ἐδόθη αὐτοῖς τοῦ λόγου τὸ χάρισμα ἐδόθη ὅπως ἀσωτεύουσιν αὐτὸ εἰς ἐμετικά ἄρθρα ὅπως σκοτίζωσι μὲ ἡχηρὸς καὶ κενὸς λόγους τὰ . . . ὧτα τοῦ πλησίον. Οὐδεὶς ποτε παλμός ἀληθῶς εὐγενής, οὐδεμία ἀνδρική ἀπόφασις ἠλέκτρισε τὸν νόθον ἐκείνον καὶ ἐκνεύρισμα ἡμιόμοτον χαρακτῆρα. Εἶδατέ ποτε ὄνου μεγαθυμίαν ἢ θαρραλεότητα προβάτου; Κύπτει τὴν κεφαλὴν περιδεῶς, προσφέρει τὰ χεῖλη εἰς τὸν φιδὸν καὶ τὰ νῶτα εἰς τὴν ράβδον, καὶ ἀγεται καὶ φέρεται εὐπειθῶς, καὶ τρώγει ἄχυρον ἐν ἀγαλλιάσει, εὐτυχὲς διότι εὖρε κύριον. Ἀδιάφορον τίς καὶ ὁποῖος εἶνε ὁ κύριος οὗτος. Θέσατε τὸν τυχόντα ἀγροῖκον ὑπενωματάρχην τῆς χωροφυλακῆς, δότε αὐτῷ βούνευρον ἀνά χεῖρας, καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ Ταινάρου μέχρι τοῦ Πίνδου.

Ἐχουσιν ὀρέξεις χοίρου καὶ σκέψεις βοός. Αἰδῶ δὲν ἔχουσιν. Ἄν δὲν ἐφεύρισκεν ὁ Ἀδάμ τὰ φύλλα τῆς συκῆς, δὲν ἦτο κίνδυνος νὰ τὰ ἐφεύρωσιν οἱ Ἕλληνες. Οἱ κύνες οὐροῦσιν ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου· οἱ Ἕλληνες ἐκλέγουσι βουλευτὴν τὸν Νικολόπουλον, καταδικασθέντα ὡς καταχραστὴν τῶν δημοσίων.

Ὅσα γράφω, δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε εἰκὼν, οὐδὲ καὶ silhouette δὲν εἶνε. Εἶνε διςπαρμέναι ἰδέαι εἰκῇ καὶ

ὡς ἔτυχε ῥιπτόμεναι ἐπὶ τοῦ χάρτου. Σκοπεύω βραδύτερον νὰ γράψω τοῦ Ἑλλήνος τὸν χαρακτηρισμὸν πλέον εὐνοε-
δήτως καὶ πλέον ἐμπεριστατωμένως.

Ὅ,τι ὁμως μὲ ἐξέπληξε πάντοτε ἦτο ἡ ἀνήκουστος αὐ-
τοῦ ἐλαφρότης. Ἀγνοῶ ποῖον εἶνε ἐλαφρότερον ἐκ τῶν δύο
μεταξὺ Ἑλλήνος καὶ κισσήρεως. Οὐδέποτε ἐξετάζει τὴν οὐ-
σίαν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὸν φλοῖον. Τὰ στιλ-
πνὸν χρῶμα τὸν ἐξιππάζει, τὸν ἀποθαμβοῖ. Ὁμοιάζει τοὺς
ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ὀκεανίας· προτιμᾷ τὴν κε-
χρωματισμένην ὕελον τοῦ ἀδάμαντος. Ἀγαπᾷ τὰς κενὰς
λέξεις καὶ τὰς ἀφηρημένας ἐννοίας, ἀφαρπάζεται δὲ παρευ-
θὺς εἰς τὴν πρώτην κραυγὴν. Δοκιμάσατε ν' ἀνακράξετε
ἐν τινὶ κηδεῖα αἰφνης αἰχμητῶ ἀποθανόντων. Δέκα τοῦλάχισ-
τον ἐκ τῶν παρακολουθούντων αὐτὴν θὰ σὰς μνηθώσιν.

Ὅτε τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἶδον εἰς τὴν πλατεῖαν
τοῦ Συντάγματος φῶτα καὶ πυράλους καὶ πλῆθος θορυ-
βοῦν καὶ ἐορτάζον, ἠρώτησα τί συνέβη καὶ διατί τόση
χαρά.

Μὴ ἀπέθανεν αἰφνης ὁ Κουμουन्दούρος, μὴ ἐφονεύθη ὁ
Τρικούπης, μὴ νῦτοχειριάσθη ὁ Δεληγιάννης;

Οὐδὲν ἐξ ὧτων τούτων, κατελήφθη ἡ Ἀρτα.

Διὰ τοῦτο ἐορτάζουν λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖται, διότι καὶ
ἄλλα ἀκόμη ἀνδράποδα προστίθενται εἰς τὴν ποίμνην;

Διὰ τοῦτο θὰ ἐλαφρωθῶσιν ἕνεκα τῶν νέων προσελθόν-
των καὶ θὰ παρέχωσιν ὀλιγώτερον γάλα καὶ μαλλίον;

Ἀπεναντίας θὰ ἐπιβαρυνθῶσι.

Μὴ ὁ κύριος τῶν ἑστέαι ἡπιώτερος;

Ἀπεναντίας ἑστέαι ἐπὶ μᾶλλον ἀπληστοί καὶ σκληροί.

Μὴ θὰ ἐκλείψωσιν οἱ λύκοι;

Ἀπεναντίας θὰ πολλαπλασιασθῶσιν, διότι ὁ πληθυσμὸς
θὰ τοὺς ἐλκύσῃ.

Μὴ ἡ βοσκὴ θὰ καταστῇ ἀφθονωτέρα;

Ἀπεναντίας θὰ ἐλαττωθῇ, ἀξανομένου τοῦ ἀριθμοῦ.

Λοιπὸν;

Τί λοιπὸν;

Πεῖραμε τὴν Ἀρτα, παππαροῦνά μου!

Καὶ τόσον φθάνει διὰ ν' ἀναφθῶσι λαμπάδες ἀναστάσι-
μοι, διὰ νὰ γραφῶσι διθυράμβοι εἰς τὰς ἐφημερίδας, διὰ νὰ
δακρύσωσιν ἐκ συγκινήσεως οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πατριωτῶν,
διὰ νὰ καῶσι πυροτεχνήματα.

Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐτοποθέτου
ἀνημμένην τὴν μόνην λυχνίαν τοῦ πετρελαίου ἣν κατέχω
πρὸ τοῦ παραθύρου μου, μόνον τότε, ὅτε θὰ ἐπῆρχετο ἡ
ἄρεξις εἰς τὸν κ. Βούρον Δεκόζην νὰ μοὶ δωρήσῃ τὰς 100
χιλιάδας φράγκων, ἃς ἐκέρδησεν εἰς τὸ λαχεῖον.

Τότε τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἔκλειον τὸ ἔξοδον!

Οὐδὲ προφήτης εἶμαι, οὐδὲ υἱὸς προφήτου, ἀλλὰ δὲν
χρειάζεται νὰ ἔχῃ τις καὶ τὰ ἐπτά χαρίσματα τοῦ Πανα-
γίου Πνεύματος ὅπως προῖδῃ τὰ συμβεβημένα ἐν μέλλοντι
οὐχὶ ἀπωτάτω.

Ἐν τῷ πολλῷ οὐκ ἔστι τὸ εὖ καὶ μάλιστα ὅταν τὸ πολὺ
τοῦτο ᾖ διεφθαρμένον, καὶ σαπρὸν μέχρι μυελοῦ ὀστέων.

Ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ, ἥτις συνεπάγεται εἰς κράτη
εὐνομούμενα κατὰ τὴν ἐπιστήμην μυρία εὐεργετήματα, ἐν-
ταῦθα ἐν τῇ λύμῃ ταύτῃ θὰ συνεπαγάγῃται νέας πληγὰς

Φιραῶ. Εἶνε τοῦτο μαθηματικὸν ἀξίωμα αὐταπόδεικτον.
Μῆτοι ἡ γάγγραινα σταματᾷ διότι τὸ σῶμα εἶνε μέγαν;

Αἱ πρόσοδοι τῶν νέων ἐπαρχιῶν δὲν θὰ ἰσοφαρίσωσι
ποτὲ μὲ τὰ ἔξοδα τῆς διοργανώσεως καὶ συντηρήσεως αὐ-
τῶν καὶ μάλιστα ἐν χερσὶ Κουμουन्दούρου. Ἐπειτα ὁ Βαλ-
τινὸς καὶ ὁ Μαυρομιχάλης θὰ κατασκευάζωσι στρατιώτας,
ὁ Μπούμπουλης θὰ κατασκευάζῃ πλοῖα καὶ τορπίλλας, διὰ
νέας σκιαμαχίας. Ὁ Κουμουन्दούρος θὰ κατασκευάζῃ νο-
μάρχας καὶ ἐπάρχους· ὁ Παππαμιχαλόπουλος κλητῆρας, ὁ
Ρικάρδης εἰρηνοδίκας, ὁ Ἀθανασιάδης τελωνοφύλακας. Οἱ
Δωριεῖς τῆς Πελοποννήσου οἱ ἄλλοτε ποιήσαντες τὴν κάθο-
δον, τώρα θὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἀνοδὸν εἰς τὴν παλαιὰν
αὐτῶν πατρίδα. Οἱ φόροι τῶν 400 ἑκατομμυρίων τῶν δα-
νειῶν θὰ μᾶς πνίξωσιν. Ἀποζημιώσεις, ἀμοιβαί, συντάξεις,
βοηθήματα.

Ἀθροίσαις. Ὁ προϋπολογισμὸς τῶν ἐξόδων θὰ τετραπλα-
σιασθῇ ἢ θὰ πενταπλασιασθῇ, ἐνῶ τὰ ἔσοδα θ' αὐξηθῶσι
μόλις κατὰ τὸ ἐν τρίτον.

Καὶ τότε οἱ σοφοὶ οἰκονομολόγοι μας, ὁ Σωτηρόπουλος,
ὁ Σιμόπουλος, ὁ Ἀθ. Πετιμεζᾶς θὰ καταφύγωσιν εἰς τοὺς
φόρους. Ὁ φόρος τοῦ θεάτρου θ' ἀνέλθῃ εἰς 3 δραχμὰς, ὁ
φόρος τοῦ σιδηροδρόμου εἰς 2 δραχμὰς. Καὶ ἐπειδὴ θὰ
ἐξαντλήσωσιν ὅλα τὰ μέσα θὰ προχωρήσωσι καὶ εἰς τὰ
λοιπὰ. Θὰ τεθῇ φόρος καφενείου, φόρος περιπάτου, φόρος
εὐκοιλιότητος, φόρος καθαροῦ ἀέρος, φόρος σκέψεως, φόρος
ἐλπίδων. Καὶ ἰδοὺ ὅτι τινὶ τρόπῳ ἐφαρμοσθήσεται τὸ νοό-
μετρον τοῦ Κασιμάτη.

Καὶ ἂν δὲν μᾶς φέρωσι τὰς προσόδους τῶν, μὴ κἂν θὰ
μᾶς φέρωσι τὰ φῶτά των οἱ ἀδελφοί μας Θεσσαλοὶ καὶ
Ἡπειρώται;

Οὐτε τοῦτο. Ἡ κακοδιοίκησις δὲν θὰ ἐκλείπῃ. Ὁ πονη-
ρὸς γέρον τῆς Μεσσηνίας δὲ θ' ἀφήσῃ τοὺς χαλινούς. Ὅτε
χαλαρωθῇ ἡ χεὶρ τοῦ θὰ τοὺς ἀναλάβῃ ὁ Τρικούπης, μετὰ
τούτων θὰ ἔλθῃ ὁ Δεληγιάννης, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἴσως ὁ Κα-
ραπάνος.

Νέος Λέπιδος οὗτος, ζάπλουτος ὡς ἐκεῖνος, θὰ εἰσχωρήσῃ
εἰς τὴν τριανδρίαν, ἄγων ἀγέλην πεντήκοντα νέων βουλευ-
τῶν, οὓς ἡγόρασεν ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς καὶ πωλεῖ ἀντὶ
ἀδράς, καὶ ἡ Ἀθιγγανικὴ αὐτοῦ μορφή θὰ διαλάμψῃ ἐν τῷ
Βουλευτηρίῳ μεταξὺ τοῦ νεκρομάντεως τῆς Μεσσηνίας καὶ
τοῦ Κουακέρου τοῦ Μεσολογγίου.

Ἐνθυμήθητε τὴν Ἐπτάνησον. Ὅλοι προσεδόκων ἀνά-
στασιν νεκρῶν ἐξ αὐτῆς ἥτις ἐπιπλέον τότε νῦνομεῖτο καὶ
νῦν μείρει.

Τί ἐστειλεν αὐτῇ; Ἀντὶ νὰ στελῇ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώ-
που, ἔστειλε τὸν υἱὸν τῆς ἀνομίας. Ἐστειλε στίφος μπεμ-
πέδων καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Λομβάρδον.

Ἐνα, ἀλλὰ λέοντα!

Καλὲ, δὲν ἐμάθατε ἀπὸ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ὅτι οἱ κα-
λοὶ καρποὶ τιθέμενοι ἐγγὺς σεσηπότων, φθείρονται καὶ αὐ-
τοί;

Ἀχ! πῶς θὰ ἐπεθύμουν ἡ πατρίς μου νὰ εἶχε μόνον εἰ-
κοσι χιλιομέτρων τετραγωνικῶν ἑκτασιν, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς
αὐτῆς ἕνα Γάμφιλδ τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι ἕνα Βασιγκτόνα!

Πῶς θὰ ἐχαιρόμην ἂν ἐβλεπον τοὺς συμπολίτας μου
κατεδαφίζοντας τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Σίνα, σβεννύντας τὸ
ἡλεκτρικὸν φῶς τοῦ Φαλήρου, καίοντας τὰς Ἀγαθηγγέλι-
κὰς προφητείας τῆς Μεγάλης Ἰδέας, καὶ ἀρχίζοντας τὸ μά-
θημα τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀλφάβητον.

Ἄλλὰ ποῦ;

Ἄν ὁ Πεισίστρατος κυβερνᾷ τὰς Ἀθήνας, σημεῖον ὅτι αἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀνέχονται καὶ τὸν θέλουν.

Δὲν χειροκροτῶ τὸν Βρούτον φονεύοντα τὸν Καίσαρα, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἐβλεπον αὐτὸν πρότερον φονεύοντα πεντήκοντα τοῦλάχιστον Ρωμαίους, οἵτινες προσεκύουν τὸν Καίσαρα ὡς Θεόν.

Τελειῶ ἰδῶ, διότι ἐκουράσθην· ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω, διότι ἂν θέλωμεν νὰ διορθωθῶμεν πρέπει καὶ νὰ λέγωμεν φανερά τὰς ἀσχημίας μας. Ἄν σὰς ἀρέσκη τὸ παρὸν προανέκρουσμα, ἐπιστρέφετε καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν.

Omnia verba suis locis optima; etiam sordida dicuntur proprie, λέγει ὁ Κουϊντιλιανός.

Καὶ μὰ τὸν Θεόν, καλλιτέρα ἐποχὴ ταύτης δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ τὰ εἰπωμεν. Καίρὸς νὰ πλύνωμεν τὰ ἄπλυτά μας, διότι ὅλοι ἐγείναμεν Φερεκῦδαι.

Ego.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Γνωρίζετε ὅτι ἡ Ὥρα συντάσσεται ὑπὸ μιᾶς ἐξανδρίας, ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῆς τὸν ἡγέτην. Ἡ ἐξανδρία αὐτὴ δὲν ἔχει ἰδίαν θέλησιν, οἷαν ἔχει καὶ ὁ ἐσχατος διαφορογράφος τοῦ Τηλεγράφου ἢ τῶν Ἡμερησίων Ντιῶν. Ὁ ἡγέτης εἶναι ὅχι ὁ διδάσκαλος, ἀλλὰ ὁ γραμματοδιδάσκαλος τῶν. Ὑπαγορεύει ἐν ἀρχῇ πάσης ἐβδομάδος, ἐνίοτε καὶ δεκαπενθημερίας, αὐτοὶ δὲ—ἡ Ἐξανδρία—ὀφείλουν νὰ τὸ ἐπαναλάβωσιν εἰς τὰς ἐξ ἡμέρας τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐπλασε διὰ νὰ γράφωσιν ἐξ ἐμπερίεξε ἐξ ἄρθρα τῆς Ὥρας. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται πῶς ὅταν ἀναγνώσῃ τὴν Ὥραν τῆς Δευτέρας ἔχεις ἤδη προαναγνώσῃ τὰς Ὥρας μέχρι τοῦ Σαββάτου. Τὸ μάθημα εἶναι τὸ ἴδιο, οἱ μαθηταὶ μόνον διαφέρουν κατὰ τὴν φωνήν, ἄλλων μὲν ὀξεῖαν, ἄλλων θρηνώδη καὶ κατὰ τὴν στάσιν, τῶν μὲν σεμνὴν, τῶν δὲ ἀναιδῆ. Οὕτως ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ ἐξαήμερον πραγματεύονται μεταβάλλονται εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν νεκρὸν, αὐτοὶ δὲ εἰς ῥήτορας ἐπιταφίους λέγοντας τὰ αὐτὰ πράγματα διαφοροτρόπως.

Ἐπληρώθη καὶ ἡ δευτέρα δόσις τοῦ ἐνοικίου πρὸς τοὺς ἰδιοκτήτας τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως ἐν Φαλήρῳ, προσενεχθέντος αὐτοῖς καὶ δευτέρου γεύματος. Ἀγνοοῦμεν ἂν ὑπάρχῃ καὶ τρίτη δόσις.

Ἡ κατὰ δόσεις αὕτη πληρωμὴ δὲν γίνεται δι' ἐλλειψιν μετρητῶν, ἀλλ' ἐκ φιλανθρωπίας ἵνα μὴ παρασκάσουν οἱ Κεχαγιάδες πληρωνώμενοι μὴ καὶ καλὴ εἰς ἓν μόνον γεῦμα.

Εὐχαρίστως εἶδομεν ὅτι εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος ἐπιτροπὴν ὁ φιλότιμος νέος κ. Ἀλκιβιάδης Καμπᾶς προσέφερεν ἔν πέντε κ' ἐξήντα ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτοῦ. Τοιοῦτοι νέοι μόλις ἀποζῶντες ἐκ τοῦ ἰδρωτὸς τῆς ἐργασίας τῶν καὶ ὁμῶς συντελοῦντες καὶ ὑπὲρ δημοσίων σκοπῶν εἶναι ἀξιοπάσης ἐνθαρρύνσεως.

Ὁ ποιήσας τὸ θαῦμα τῶν ἡμιόνων δὲν εἶναι ὁ Βασιλεὺς Μελᾶς, ἀλλ' ὁ Μιχαλάκης Μελᾶς, περὶ οὗ εἶχομεν καλλιτέραν ἰδέαν. Ἐν τούτοις scripta manent.

Ἡ Βαβυλωνία ἐρησιέμευσε πάλιν ὡς ἡφαιστιὺν δι' οὗ ἐξερράγη τόση θερμὴ λάβα γελώτων καλύψασα τὴν μεγάλην πλατεῖαν τοῦ Ὀλυμπίου. Περὶ τὰ χαράγματα ὤρθησαν ὁ κ. Παῦλος Δάμπρος μετημφισμένος εἰς γέροντα τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ὁ Ἀθανάσιος Ρουσόπουλος συλλέγοντες παραλλήλως τὴν λάβαν αὐτὴν διὰ νὰ κατασκευάσουν διάφορα γελοῦσθ' ἀσχημῆματα, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ ἰταλικὴ βιομηχανία πλάττει ἐκ τῆς λάβας τοῦ Βεσουβίου.

Ἡ Βαβυλωνία καὶ ὡς κωμῳδία καὶ ὡς ἐκτέλεσις προσλαμβάνει τύπον καθαρῶς ἐθνικόν, διὰ τοῦτο ἴσως εἶνε τὸ μόνον ἔργον τὸ ὁποῖον περιστάνει μετὰ τῆς τέχνης ἡ ἐταιρία Ταβουλάρη. Εὐτυχῶς λείπουν καὶ γυναικεῖα πρόσωπα καὶ οὕτω δὲν ἔχωμεν παρατονίας.

Ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Σπύρος Ταβουλάρης δὲν γίνονται, ἀλλὰ εἶνε ἀνατολίτης καὶ ἀστυνόμος. Καὶ ὁ Καρδοβίλλης δὲ ὡς Κύπριος καὶ ὁ Νιόνιος ὡς ἀνατολίτης καὶ σχεδὸν πάντες οἱ ἄλλοι ἀπετυπώθησαν ὡς φωτογραφίαι εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν.

Καὶ οὕτω ἡ παράστασις τῆς Βαβυλωνίας μεταβάλλεται εἰς ἀληθὴ ἐθνικὴν πανήγυριν. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχωσι τόσην εὐφύαν οἱ διευθύνοντες τὸν θίασον ὥστε τὴν ἐσπέραν τῆς φωταφίας ἀντὶ τῆς Πατρίδος τοῦ Σαρδοῦ νὰ παραστήσουν τὴν Βαβυλωνίαν τοῦ Βυζαντίου. Θὰ ἱκανοποιεῖτο δὲ καὶ πάλιν ἡ γαλλομανία τοῦ θιάσου, διότι ὁ κ. Ταβουλάρης γαλλιστὶ ἀναγγέλλει καὶ αὐτὴν τὴν Βαβυλωνίαν, ὡς Babylonie!

Ὁ γράψας τὴν ὠραιότατην, τὴν μοναδικὴν αὐτὴν κωμῳδίαν Βυζαντίος ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς ψιάθου. Ἡ δὲ χήρα του, ὡς πληροφοροῦμεθα, τήκεται ἐν τῷ πτωχοκομείῳ. Δὲν θὰ ἦτο ἔργον δικαιοσύνης ἂν ἡ Ἐταιρία προώριζε μέρος τῆς ἐξ ἐκάστης παραστάσεως τῆς Βαβυλωνίας ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς χήρας, προετοιμάζουσα καὶ δι' αὐτὴν ὀλίγας στιγμὰς ψυχικῆς ἀνακουφίσεως;

Αὕτη ἡ ἐκ μέρους τῆς Ἰσπανικῆς Ἀκαδημίας εἰδικὴ διανομὴ εἰς τοὺς κ. κ. Καμπούρογλον, Βλάχον, Πανταζίδην καὶ Παπαρρήγόπουλον μεταλλίου χαλκοῦ δὲν τοὺς κάμνει ὀλίγον βραβευμένους χαλκοπροσώπους;

Οἱ ὑποκριτικώτεροι ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἐβραβεύοντο ἐκ τῆς ὥς τενεκέδες!

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλωμεν δημοσιεύσει ἀδελφικὰς συμβουλὰς πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀρτας τοῦ κ. Θεοδ. Γενναίου Κολοκοτρώνη, ἐνός τῶν ἐπτὰ μελῶν τῆς κατὰ τὸ 1854 ἐν Ἠπειρῷ ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως.